

..và så còn gây ra hät hoäng theo cái däng cäa mät vòng xoáy đi xuäng."..

Tiền bạc, chiến tranh và lá phiếu

Hoa Kỳ đang ä giäa thäi chiến tranh, với hai mät trän vän còn tiäng súng, khiän phäng tiän quân sä bä căng mäng trong mät thä giäi đäy bät än. Siêu cäng quân sä này đang bä thách đä mà chäa biät sä xoay trä ra sao.

Hoa Kỳ đang ä giäa thäi chiến väi ngân sách bä bäi chi näng và gánh nä cäa khu väc chính phä-quäc trái - lên täi 10 ngàn tä, bäng 71% täng sän läng näi đäa GDP. Siêu cäng kinh tä này đang bä thu häp phäng tiän.

Vào đúng lúc äy, vä khủng hoäng tài chính bùng nä và bät đäu gieo häu quä tä häi cho sinh hoät kinh tä ä bên däi. Kinh tä Mä sä bä suy träm sau gän bäy năm tăng träng. Vì väy, dân Mä đã quên con voi träng lù lù trong nhà là nän khủng bä toàn cäu mà chä nhìn vào túi tiän cäa mình. Bi thäm hän väy, dân Mä không hiäu räng ngoài vät thäng tài chính cäa bän thân, các quäc gia hay khäi kinh tä khác đäu có vän đä näi täi cäa hä, và sä còn bä khủng hoäng sau đät khủng hoäng tài chính täi Hoa Kỳ. Thä giäi đang trôi vào mät trän suy träm toàn cäu, điäu äy, ai ai cũng có thä thäy ra. Nhäng, khi cän hät hoäng tháng Chín bät đäu lui täi Mä kä tä giäa tháng 10, thì nhäng tin xäu tä Á Châu räi Âu Châu sä läi đäi ngäc vä Mä.

Và så còn gây ra hät hoäng theo cái däng cäa mät vòng xoáy đi xuäng.

Thông thäng, sau mät chu kä tăng träng dài chäng sáu bäy năm, kinh tä phäi có lúc điäu chänh, sän xuät đình đäng và nhäng dä thäa thái quá cäa giai đän thänh đät sä bä thanh läc. Län này, viäc điäu chänh läi càng đä xäy ra sau khi thä träng gia cä suy säp. Nän xì bóng gia cä tä năm 2006 đã thäm xuäng däi tä năm ngoái. Đäu năm nay, Täng thäng Bush phäi xin Quäc häi bäm thêm 185 tä vào kinh tä đä chän dä suy träm mà ai cũng đoán ra và sä hãi. Giäi pháp cäp cäu äy không công hiäu.

Tháo Chạy Vào Khủng Hoảng

Tác Giả: Nguyễn Xuân Nghĩa

Thứ Ba, 28 Tháng 10 Năm 2008 05:27

Chỉ vì bong bóng gia cầm cũng đã thổi lên trái bóng tin dùng thẻ cào (sub-prime, loại này có tiêu chuẩn an toàn thấp và dễ mất). Trái bóng tin dùng thẻ cào bùng nổ - chẳng khác gì trái bóng gia cầm - đã gây ra khủng hoảng tín dụng. Khủng hoảng tín dụng đã đóng băng mọi chuyển vay mới khi ngân hàng đầu tư và tài trợ tài trợ sụp đổ. Tuy nhiên, hệ thống tín dụng bị ách tắc, các ngân hàng hết dám cho vay và cho nhau vay. Khủng hoảng tài chính bùng nổ từ đầu năm nay và lên tới cao điểm là sự sụp đổ của Lehman Brothers, một đại gia về đầu tư tài chính, vào ngày 15 tháng Chín. Trong suốt một tháng, dân Mỹ đã bị hoảng loạn tâm lý và tự mang họa vào thân vì bị ngân hàng lừa dối.

Nếu không có vụ khủng hoảng tài chính này, Nghị sĩ John McCain thì đã thắng cử!

Sau tám năm cầm quyền đầy sóng gió và sai lầm của Tổng thống George W. Bush bên Cộng Hoà, vì sao McCain lại thắng cử là nghi vấn! Nhưng vì sao có thể xảy ra chuyện vì đảng Dân Chủ đã chọn ứng viên mới ám muội, đó là Nghị sĩ Barack Obama.

Hãy tưởng tượng, nếu Nghị sĩ Hillary Clinton không bị loại bỏ oan uổng đầu Tháng Sáu, tình hình tranh cử Tổng thống thì đã ngã ngũ, và ... hết hào hứng!

Đúng này, thì khi lọt qua vòng loại vào đầu tháng Sáu, Obama không đến trước các đối thủ quá năm điểm dù đảng Dân Chủ đến trước các Cộng Hoà ít ra cũng chục điểm. Vì sao đảng Dân Chủ phải thắng cử kỳ này là điều hợp lý. Nhưng cuộc tranh cử đã trở thành hào hứng chính là vì Barack Obama.

Xuất thân từ phía các tài tử, có những liên hệ đáng nghi ngờ mà đối tượng truyền thông giấu nhảm (danh mục khá dài, xin miễn kể ở đây), với thành tích thiên tài nhất trong Thượng nghị viện, Obama có tài hùng biện và ban tranh cử xuất sắc. Nhưng chính thuyết phục đối tượng cử tri nếu không có vụ khủng hoảng tài chính. Vụ khủng hoảng khiến dân Mỹ hết hoảng và bắt đầu ủng hộ Obama vượt qua McCain, cho tới 10 ngày trước khi bầu cử.

Tình hình bầu cử vì vậy sẽ rất khít khao, chẳng khác gì đang chờ đợi kết quả truyền thông trình bày.

Một chi tiết cần nhắc và còn phải nhắc lại, truyền thông Hoa Kỳ thu được loại có kết quả cao mà

kém năng lực. Hơn 80% các đại gia thu nhập dòng "chính lưu" mainstream, đầu tiên thiên nga theo phe Dân Chủ, loan tin có chuyện lớn, với bình luận ngây thơ thành tin và cùng với đảng Dân Chủ đã thổi lên không khí hốt hoảng ... năm ngoái.

Hội suy trầm kinh tế (recession) là suy thoái (depression) hay khủng hoảng (crisis), thậm chí Tệ nạn khủng hoảng (Great depression). Họ cùng nhau gieo gió và gặt này dân chúng Mỹ gặp bão kinh tế. Truyền thông và chính trường cũng khó lòng trách nhiệm của đảng Dân Chủ trong vấn đề khủng hoảng tài chính mà tập trung đổ lỗi cho đảng Cộng Hoà và Chính quyền Bush. Vấn đề khủng hoảng này là một thành tích "lỗi lầm đáng" mà những người trong cuộc thi đấu khiếm cung và lỗi lầm thì đáng nhẽ!

Tôi và tranh chấp kinh tế, truyền thông Mỹ bỏ qua rất nhiều điếu đáng ngờ từ phía cá nhân Obama và xì xoá nhiều câu phát biểu khủng khiếp từ cựu phó là Joe Biden mà tập trung xoi mói, xuyên tạc hay chế diễu cựu phó Sarah Palin. Những sự thiên vị này là điếu đã có, và có từ lâu. Nếu mình không thấy thì đây là cái tật cố tin và nhẽ đổ của mình.

Ngoài những tính toán đầy rẫy rồi rồi của doanh gia tham lam và bất công nay đã phá sản thì số toa rồi rồi của truyền thông gian manh và chính khách mê dân xỏ quyệt là căn bệnh của nền dân chủ Mỹ.

Những dân Mỹ không khờ. Truyền thông Mỹ thao túng những mánh để uy tín sa sút của Bush, chế diễu của 30% dân chúng tin tưởng. Số lớn mạnh của họ là không nói thêm rằng mức tín nhiệm rồi rồi còn cao gấp đôi mức tín nhiệm của dân Mỹ đối với... truyền thông (14%) và gấp ba mức tín nhiệm Quốc hội hiện đang trong tay đảng Dân Chủ (có 10%).

Hoa Kỳ đổ sức vượt qua những cản trở văn hoá từ hai ý - trái năm nay. Vì năm nay có một sự kiện khi dân bầu lại Tổng thống, toàn bộ Hội viên và một phần ba Thượng viện cùng nhiều Thượng nghị sĩ.

Trong không khí hoảng loạn, một số khá đông cử tri không biết tính sao, và số bầu cho ai. Đã nhiều dân Mỹ quên hẳn chuyện an ninh hay đối ngoại và tập trung chú ý vào đề mục cơm áo. Mà với đề mục này, nhiều người không hiểu nội dung của chương trình kinh tế do hai liên danh McCain-Palin và Obama-Biden đưa ra.

Hầu như dĩ không hiểu vì, thậm chí, các chương trình hành động này có tính chất... di động: thay đổi theo thời gian tùy tình hình chính trị và kinh tế. Thí dụ, khi dầu thô còn ở trên mức 147 đô la một thùng và xăng dầu làm dân chúng điên đảo, các ông cố viên dầu nói về kế hoạch năng lượng và Obama còn đòi đánh thuế "doanh lợi bất chính" trên các tập đoàn dầu khí. Khi dầu thô sụt giá - phân nửa trong có ba tháng - các ông cố viên chuyển qua đề tài khác!

Thứ hai, dân chúng càng khó hiểu vì tính chất chuyên môn của các đề nghị và tin hay không là do khả năng diễn đạt hay tuyên truyền của từng ban tranh cử, với sự pha trộn của phần bác của truyền thông. Với sự thiên vị của truyền thông mà họ phải hiểu, ban tranh cử của McCain lại không làm sáng tỏ được cái nội dung đề nghị của mình hoặc của đối phương và cứ nói quá là bẽ mặt kích là "tranh cử tiêu cực".

Một thí dụ là sau khi hùng hồn cổ vũ việc tăng thuế - một lập trường truyền thống của Dân Chủ, trái ngược với Cộng Hoà - Obama bất ngờ việc tăng thuế này sẽ làm các tri thức kinh tế sa sút, nên đề nghị giảm thuế. Sẽ giảm thuế cho 95% các gia đình đang làm việc (working families)! Rồi phóng đại thành giảm thuế cho 95% dân Mỹ đang lao động (working Americans). Sự thật thì khoảng 40% dân Mỹ không trả thuế vì lợi tức quá thấp và chế độ thuế khóa của Mỹ đã có tính chất lũy tiến, càng giàu thì càng trả thuế theo mức độ cao hơn.

Nhưng dù sao thì không thể nào có chuyện giảm thuế cho 95% dân Mỹ được. Bí quyết pháp "giảm thuế" của Obama chỉ là "tax credit" chứ không là "tax cut" và hàm ý chính quy định sự lợi ích thuế hoặc thuế khóa của An sinh Xã hội - giảm thuế lương bổng cho nhân viên và doanh nghiệp cùng trả - để cho người không đóng thuế. Nói cho dễ hiểu - mà chắc chắn là mọi người đã hiểu - việc "giảm thuế" có nghĩa là việc tay vào quỹ An sinh Xã hội hay lợi tức thuế khóa của ngân sách quốc gia để mua phiếu ưu đãi dân nghèo. Và ngân sách quốc gia sẽ phải tăng thuế để bù vào khoản tăng chi này.

Huấn luyện: các tập đoàn lớn có cả trăm luật sư thuế và vẫn còn xoay trở để lách thuế, chứ các tiểu doanh nghiệp sẽ bị tăng thuế, đành sa thải nhân viên hoặc không tuyển thêm người, và phải tăng giá hàng hoá để cho mọi người cùng chịu. Đề nghị giảm thuế của Obama chỉ là tái phân phối, lấy của nhà giàu - để hiểu nghĩa rộng hơn - chia cho dân nghèo trong khi "nhà giàu" đó có thể là giới đầu tư, sếp xuất, là chủ nhân của các doanh nghiệp to lớn như là lợi nhuận. Mà gần 80% số nhân công lao động là nhân viên của các tiểu doanh nghiệp, kể cả tiểu doanh nghiệp đang ngổ ngàng vì... tại khu Bolsa tại quận Cam tại Bellaire tại Houston hay khu Eden tại miền Đông!

Những Lỗi Lớn, Có Mấy Ai Hiểu Được?

Vượt qua tính chủ nghĩa dân tộc và ngoại giao nói trên thì vấn đề là, ta có thể phê phán thế nào về những trình bày kinh tế của hai liên danh?

John McCain chủ trương tăng cường công việc thành lũy của chế độ kinh tế chính trị mà dân chúng đã tạo ra cho Hoa Kỳ để phá vỡ sự độc quyền của gia đình và chính khách ("cỗ thu thuế" Cộng Hoà như "hiệu trưởng Palin"); duy trì kế hoạch giảm thuế của Tổng thống Bush - sẽ mãi mãi nên thuế sẽ tăng sau 2009; những sự cắt giảm công chi vô ích để tiến đến quân bình ngân sách; và trở lại cho dân 5.000 đồng để chính người dân sẽ chọn và mua bảo hiểm sức khỏe cho mình. Đây là chủ trương của đảng McCain: làm thay đổi phong thái sinh hoạt chính trị của Thủ đô bằng những cải cách để giảm thuế, tức là sẵn sàng tiến công người vào đồng Cộng Hoà và hợp tác với phe Dân Chủ trong tương lai.

Barack Obama chủ trương tăng thuế đồng loạt các loại (doanh nghiệp, lợi tức, thuế thu nhập bình quân, thuế di sản thừa kế, v.v...) với điểm mấu chốt là lợi tức tối đa gia đình trên 250 ngàn là sẽ phải trả thêm thuế; "giảm thuế" cho 95% người Mỹ đang lao động; tăng chi cho nhu cầu an công chi gọi là "đầu tư" để tạo thêm công ăn việc làm cho dân chúng trong thời kỳ suy thoái; tiến hành cho bảo hiểm y tế cho đại đa số dân chúng bằng tiền tiết kiệm và giảm bớt phí tổn y tế và tăng chi. Đây cũng là chủ trương tăng thuế tăng chi, rút ngắn bên cánh tay đồng Dân Chủ, với phần sáng tạo của Obama là tăng thuế những trình bày thành "giảm thuế" như đã nói ở trên.

Khi so sánh, ta thấy có hai những trình bày có nét truyền thống của hai đồng: bên Dân Chủ muốn tăng cường vai trò điều phối của nhà nước, bên Cộng Hoà thì muốn dành lại quyền quyết định về việc chi tiêu cho người dân. Vấn đề là thời kỳ kinh tế sẽ không cho phép các chính khách tự tung hoành như ý.

Thời kỳ kinh tế và công chi thu ngày nay của Mỹ là ngân sách Hoa Kỳ đang có những khoản "bắt buộc chi tiêu" và luật lệ hay chính trị: mức phần trăm công chi (750 tỷ, 5,3% tổng sản phẩm quốc nội GDP) là cho các mục An sinh Xã hội, Hộ trợ và cứu giúp người tàn tật; gần mức phần trăm (720 tỷ, 5,1% GDP) là cho Bảo vệ Sức khỏe và y tế trẻ em chi ngân sách; 240 tỷ là tiền lãi phải thanh toán cho gánh nặng nợ trái; chừng 600 tỷ (4,2% GDP) cho nhu cầu Quốc phòng. Còn lại, chừng 700 tỷ (23% ngân sách quốc gia, gần 5% của GDP) là dành cho người

Tháo Chạy Vào Khổng Hoảng

Tác Giả: Nguyễn Xuân Nghĩa

Thứ Ba, 28 Tháng 10 Năm 2008 05:27

ý và n đ mà dân M quan tâm và ch đ i chính quy n thay đ i: năng l ng, giáo d c, th ng m i, canh nông, ngo i giao, giao thông, v.v...

Các cu c tranh lu n hay h a h n ho ng ti u ch thu g n vào s ti n 700 t đó! C c đoàn h n thì ch còn gi i pháp c t gi m ngân sách qu c phòng, ngay trong th i chi n.

Nhân đây, ph i nói cho rõ là đ ng Dân Ch và truy n thông đã có truy n th ng nói phét khi lý lu n là ngân sách qu c gia đ c b i thu đ i th i Bill Clinton mà b George Bush làm hao tán thành b i chi, khi m h t t i m c k l c là 500 t . Nói phét vì hai lý do c n nhìn ra khi nhi u ng i ca t ng tám năm thái hòa c a Clinton.

T ng th ng Bill Clinton đ c h ng "c t c hoà bình" (peace dividend) nh Chi n tranh l nh k t thúc nên k ch li t c t gi m ngân sách qu c phòng, t ng c ng đ n g n 40%. T ng tr ng Qu c phòng Les Aspin đã xoay tr thu vén ngân sách không xong nên đành t ch c. Hai T ng tr ng k ti p c a ông Clinton, William Perry và William Cohen, đ u đ ng lên chi n l c đ i ngo i là làm sao ch ph i ng phó v i m t m t tr n mà thôi. Nhi u ng i đã quên h n các k ho ch và tranh lu n v tháo g c n c quân s đ "tái ph i trí" ph ng ti n qu c phòng c a M đ i th i ông Clinton.

Tình tr ng y là m t cảm đ l n cho các ch đ hung đ , kh ng b và các đ i th c a M khi n Bush lãnh n n.

Khi th a k di s n y, l i lãnh v kh ng b 9-11, và m ra hai chi n tr ng Iraq-Afghanistan, Bush ph i gia tăng quân phí. L i r t n ng c a ông là trong hai nhi m k đã ph i "h i l " Qu c h i - g m c hai đ ng Dân Ch và C ng Hoà - là nh m m t ch p nh n các kho n tăng chi phí lý - mà r t có lý cho Qu c h i m dân, đ ki m phí u - khi n ngân sách b b i chi. Bush b nhi u đ ng viên C ng Hoà b r i chính là vì thi u k lu t ngân sách đó.

Lý do nói phét th hai v th i hoàng kim c a Clinton là cách xào n u l i k toán qu c gia đ trình bày s sách công chi thu m t cách t t đ p.

Th c t thì trong tám năm c m quy n c a Clinton, chính quy n M ti p t c m c n thêm vì v n

chiều thu, gánh nặng quốc trái ngày nay đã lên tới 10 ngàn tỉ Mỹ kim (71% GDP). Nếu muốn tìm hiểu cho rõ thay vì nhòm mọt nghe theo truyền thông mọt mọt mọt đèn, ngó i ta có thể tìm ra các websites về quốc trái Hoa Kỳ (U.S. Public Debt). Cũng phải nói rằng vì c Hoa Kỳ tiếp tục mọt c nợ đã bắt đầu từ thời "hủu Việt Nam" - từ những năm 1975 trở về sau - qua suốt tám năm cầm quyền của ông Clinton, và chắc có chiều hướng truyền giếm. Thành tích vay mượn để tiêu xài cũng là thành tích "lừa ng đốn" và thốn đốn ngân sách của ông Clinton là một huyền thoại.

Dù sao, phải nói cho công bằng là Clinton còn có sáng suốt: sau khi hăm hở thi hành đường lối bao cấp từ ngày chấm dứt năm 1993, ông biết mình sai vì quá lý tưởng khi lần lượt tăng thuế và đường Dân Chủ bắt tri trọng phần trong cuộc bầu cử giữa nhiệm kỳ năm 1994. Clinton lập tức thay đổi theo hướng ôn hòa và còn áp dụng bài bản của đường Cộng Hòa (còn ai nhớ tới việc Clinton cấm đầu tư vào các công ty làm việc trong chế độ welfare và để kích vai trò quá lớn của nhà nước không?). Ông còn tích cực tranh đấu cho chế độ tự do mậu dịch (NAFTA là thành tích của Clinton) hay "giải chính" (deregulation) mà phe Cộng Hòa đề cao.

Cũng vì Bill Clinton chuyển qua hướng trung dung rồi mà Hillary Clinton mới bắt các bộ trưởng thiên tả nhốt trong đường (hãy nhớ tới Nghị sĩ Ted Kennedy) trọng phần và đường h Obama để bày ra ngoài! Một điều đáng tiếc cho đường Dân Chủ và cho Hoa Kỳ!

Trở lại chuyện ngày nay, trong hoàn cảnh ngặt nghèo của hiện tại, mới hăa hăa mới cách, ban phát quyền lợi hay tái phân phối thuế, v.v... chắc là trò hăa hăa khi tranh cử. John McCain còn biết nên hăa dám nói là sẽ quân bình ngân sách trong vòng bốn năm. Barack Obama thì không, tiếp tục hăa hăa những điều bất khả thi, ngay cả trong giới thuyết đường Dân Chủ sẽ kiểm soát được các Hành pháp và chiếm đoạt đã áp đảo trong Quốc hội sau ngày bầu cử này.

Như vậy, chuyển gì sẽ xảy ra cho nước Mỹ sau lần chuyển lần này?

Nhìn từ xa tới gần, Hoa Kỳ có thể sẽ áp dụng chiến lược quân đánh tới tới Iraq qua chiến trường Afghanistan

. Chiến lược này không hàm ý thu hút tụy quân sự mà thiên về chính trị và tình báo, chủ yếu là tranh thủ niềm tin để hợp tác cùng đối thủ cũ là phe Sunni và gây sức ép cho các lãnh tụ Shia, qua đó chuyển đổi cơ sở khuyến khích của Iran.

Như vậy và như McCain thông báo, Hoa Kỳ có thể mạnh mẽ rút thêm nhiều lực lượng tác chiến tại Iraq tăng viện cho Afghanistan hoặc tiến hành giải pháp chính trị đang trong chiến lược đơn quân: có thể là hoà giải cùng Taliban trên cơ sở mạnh mẽ tiêu diệt hoá al-Qaeda và trung hoà ảnh hưởng của các thế lực trên vùng biên giới giữa Afghanistan và Pakistan (như mà Đệ quốc Anh và Chính quyền Pakistan từng thực hiện từ năm 1947 đến không dám đương đầu). Kết quả là sau vài năm, Hoa Kỳ có hy vọng giảm thêm được năm sáu lực lượng tác chiến khi dứt điểm chiến tranh và ngăn ngừa ý đồ xâm lược của các đối thủ khác. Di chuyển giải pháp sang kinh tế: gánh nặng chiến tranh chôn vùi giết mổ dân, rồi gánh nặng Afghanistan cũng vậy.

Như Obama đã nói, Hoa Kỳ sẽ khó rút khỏi Iraq trong điều kiện hiện tại hoặc Iran biết được những điều mà mình đang hăm dọa của Obama và Quốc hội Dân Chủ - mà sẽ lập ra lịch trình rút chiến tranh. Và bất luận vậy lan rộng tại Afghanistan. Ngân sách quốc phòng Mỹ còn bị cắt giảm nên đang giành tiền cho các mục công chi kinh tế xã hội trong nước, như chính Obama đã hứa hẹn. Hơn nữa quốc gia Hoa Kỳ càng bị suy yếu, để bị tấn công và đành triệt thoái khỏi phòng sau làn khói bụi của "giải pháp quốc tế".

Thế giới sẽ lo ngại to vì đang minh chứng rằng Mỹ bỏ ngoại giao kinh tế mà đối thủ của Mỹ lại chỉ mồi lửa. Mỹ cuộc tranh chấp của Hoa Kỳ lại là mồi lửa treo cho các đang minh chứng của Mỹ. Và mồi lửa này cho các đối thủ. Đây là chân lý phổ quát mà thế giới khiến siêu cường này mất uy tín với đang minh và thế giới hay kẻ thù bị khiêu khích! Người nhiên sao, tuấn qua, Nhật Bản báo đang là Hải quân Trung Quốc đã lên đến bờ biển chiến lược hạm vào sâu trong eo biển Tsugaru giữa hai đảo Hokkaido và Honshu của Nhật. Như có thấy sự thay đổi trong cõi Trường Sa của Việt Nam thì ta đang ngỡ nhiên. Mà nên nhớ về cuộc bầu cử tại Mỹ!

Tổng chuyển xa là quốc tế về đến chuyển gần là kinh tế quốc gia, thế giới là công chi thu khiến Hoa Kỳ sẽ phải quan niệm lại ưu tiên trong những năm tháng tới.

Kịch bản lý tưởng - cũng là dự báo của người viết - là kinh tế sẽ bị suy trầm nặng trong vài tháng cuối năm nay nên sẽ phải hồi phục rất nhanh. Trong giới thuyết này, bài học kinh nghiệm tài chánh cũng đã dạy cho doanh giới và chính giới một tinh thần kế thừa mới, cho nên cần hai ông

viên đầu có đầu tư kinh tế nội địa để tạo ra sự thay đổi trong hệ thống.

Giới thuyết thứ hai - có xác suất không nhỏ - là suy trầm kinh tế sẽ kéo dài qua suốt năm 2009.

Trong giới thuyết này, nếu Obama được chọn, chính sách kinh tế bao gồm sẽ tăng chi tiêu tăng thu sẽ khiến kinh tế suy trầm biến ra suy thoái lây lan qua nhiều năm. Chưa hết, mâu thuẫn ngoại thương - vì chế độ bảo hộ mậu dịch (protectionism) của Đảng Dân Chủ do áp lực của các nghiệp đoàn sẽ gây ra khủng hoảng quốc tế. Các khủng hoảng khác trên thế giới đầu tư vào suy trầm sau khủng hoảng và qua nên đầu tư có phần đáng báo động và quy định quốc gia gay gắt hơn. Hơn nữa, việc đưa biên pháp bảo hộ của Mỹ, vòng đàm phán Doha sẽ biến đổi, các nước đang phát triển mà sẽ ngừng xuất khẩu vào Mỹ sẽ suy thoái và biến khủng hoảng kinh tế lâu hơn.

Những biến cố này bùng nổ khi Hoa Kỳ lo ngại về an ninh và chính sách trong danh sách biến đổi giới pháp quốc tế: nước Mỹ sẽ biến các đảng minh mà cũng là đối thủ ngoại thương bất bí, để rồi cuối cùng thảo luận trong những năm kinh tế và chính sách.

Trong giới thuyết McCain thế kỷ, may ra tính chất đầu tư an ninh lớn chế độ thương phát huy từ do mậu dịch của ông sẽ giảm bớt nguy cơ khủng hoảng quốc tế. Nhưng đó Hoa Kỳ có đầu tư kinh tế để thu hút nội địa để giới quy định chuyển áo của nhà. Tình hình không tốt nhiên sáng lớn những quốc gia này có được hai năm chế độ nội địa thế kỷ sẽ xuất hiện khi các cơ sở kinh tế hội phục hồi. Tuy nhiên, McCain không thể tạo ra phép lạ của cách vì mọi sáng kiến nếu có vẫn biến Quốc hội trong tay Đảng Dân Chủ ngăn chặn những giới hạn. Bài học về việc của hai cơ chế tham ô là Fannie Mae và Freddie Mac là một kinh nghiệm mà còn tái diễn.

Trong mọi giới thuyết thì tân Thế kỷ thế kỷ Mỹ sẽ chế độ quy định được một nhiệm kỳ và nước Mỹ trong bốn năm tiếp sẽ biến vào thế kỷ chuyển tiếp để tìm ra một chế độ khác. Không nhất thiết là bao gồm theo kiểu Franklin Roosevelt, Lyndon Johnson hay Jimmy Carter, mà cũng có thể do như Ronald Reagan hay Margaret Thatcher. Hoa Kỳ sẽ trải qua buổi giao thời đó khi kinh tế toàn cầu biến suy trầm, khủng hoảng kinh tế và chính trị bùng nổ tại nhiều nước. May ra thì những biến cố bên ngoài này sẽ giúp người Mỹ nhìn lại toàn cục, tin hơn những không hề gì sẽ xảy ra sau khi đã hết khủng hoảng.

Vì vậy, lá phiếu của cử tri Hoa Kỳ lớn này sẽ ảnh hưởng đến chuyển tiếp biến và chiến tranh hay

Tháo Chạy Vào Khung Hoang

Tác Giả: Nguyễn Xuân Nghĩa

Thứ Ba, 28 Tháng 10 Năm 2008 05:27

kháng hoáng cáa cá thá giái. Nháng ngái biát quý tráng lá phiáu cáa mình nên cân nhác điáu
đáy, hán là chánghe theo truyán thông ván dĩ đã thiáu khách quan tá đáu, tá... thái chián tranh
Việt Nam rồi!